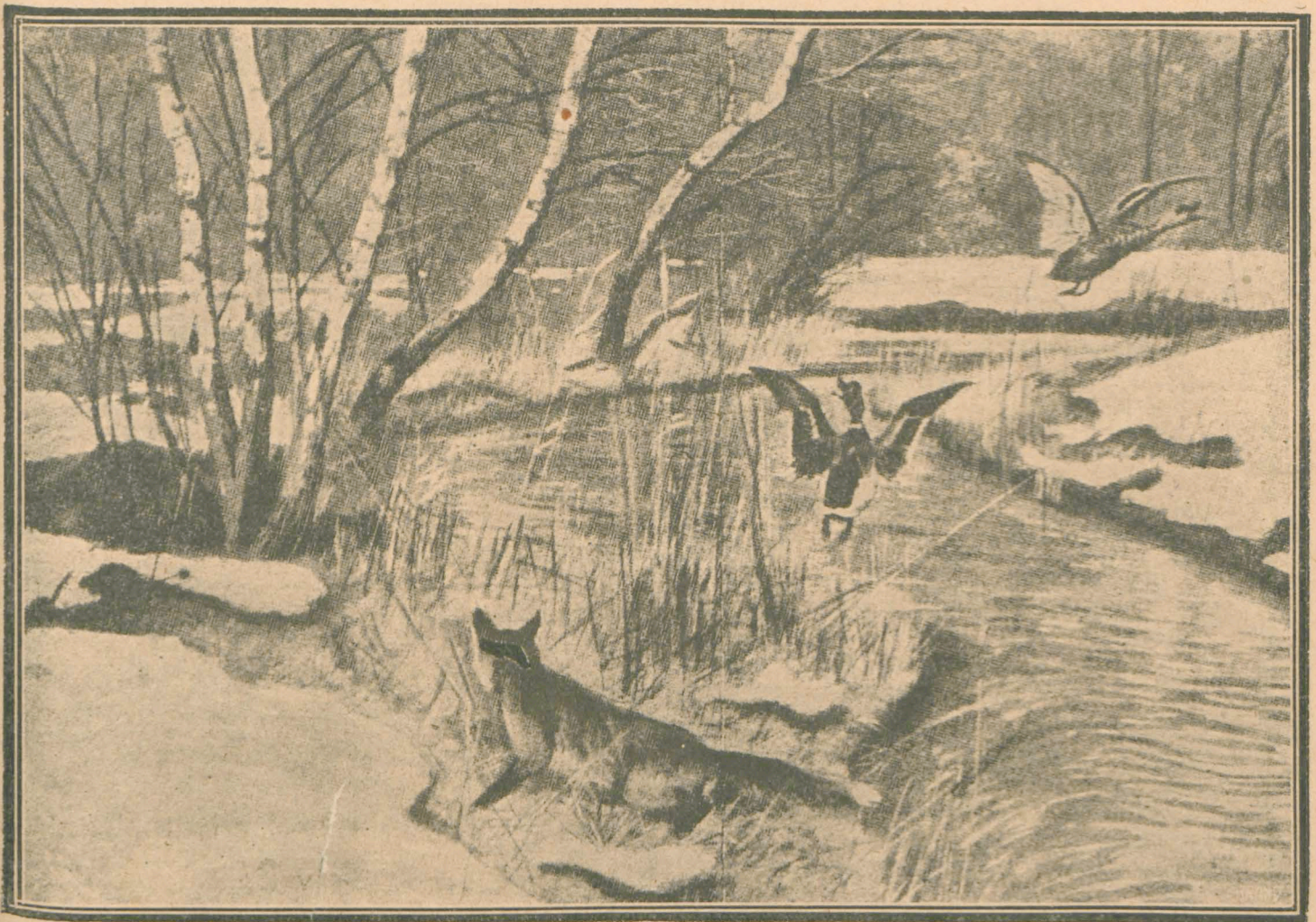

REVISTA VÂNĂTORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

SEDIUL „UNIUNEI“ — Boulevardul CAROL No. 30

UNIUNEA GENERALA A VANATORILOR DIN ROMANIA

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGEI
CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalt Președinte de onoare: A. S. R. Principele Moștenitor al României

PREȘEDINȚI DE ONOARE: Mihail Sutz, Mihail Pherechyd și Antoniu Mocsony.

VICE-PREȘEDINȚI: Nicolae Racotă și Dr. Gh. Nedici

MEMBRI-CONSILIERI: Dr. C. Andronescu, Principele George Val. Bibescu, Dinu I. C. Brătianu, Dr. I. Bejan, D. Biju (pentru Banat), Brătescu-Voinești Lt. Col. Sebastian Brândușa (pentru Transilvania), Dr. I. E. Costinescu, General Cotescu, Prof. Univ. Dragomir (Cluj), Mih. Sc. Pherechyd, Gr. N. Grecianu, General I. Garlașteanu, Prof. Dr. Ernest Juvara, Prof. Dr. Amza Jianu, G. Lakemay-Economu, Dr. C. Leonte, H. Cavalier de Miculi (pentru Bucovina), General G. G. Manu, Prof. Dr. Mețianu, Dimitrie I. Niculescu, George A. Piagino, Nicolae Saulescu, George, Schina, Dr. L. Scupiewski, Stefan Șendrea, I. Sageste-Băișescu, Vasile Ștefan, Prof. Dr. G. Slavu, Colonel C. V. Sterea, Sever Țipeiu, Prof. Dr. G. Udrișchi.

CENSURI: Diamand, Manole, N. Cal'erghy, M. Flechtenmacher, C. Georgescu, S. Bodnărescu.

PREȘEDINTE: Dinu R. Goleșcu

SECRETAR GENERAL: C. G. Alexianu.

UNIUNEA GENERALA

A VANATORILOR DIN ROMANIA

Sub Inalta Protecție a M. S. Regelui
Sediul: Bulevardul Carol 30

Scopurile sale coprinzând interesele tuturor
vânătorilor din întreaga țară, toate societățile
de vânătoare se pot grupa în jurul ei.

MEMBRII ACTIVI: plătesc taxa de înscriere 100 lei.
Cotizație anuală 50 „
MEMBRII ADERENȚI „ taxa de înscriere 40 lei

Statutele U. G. V. R. se trimit D-ilor membrii la cerere
contra 5 Lei în mărci poștale.

Abonamentul la Revista Vânătorilor este o-
bligatoriul pentru toți membrii Uniunii.

REVISTA VANATORILOR

(Organ oficial al Uniunii
Generale a Vânătorilor) din România

Publică: articole cu subiecte pur vână-
toarești; numele membrilor Uniunii; nu-
mele donatorilor; lista contraveniențelor
la legea de vânătoare; dări de seamă
a societăților de vânătoare, etc.

Abonament 50 lei anual.
Primește anunțuri comer-
ciale

Sediul U. G. V. R. B-dul Carol 30

Uniunea Generala a Vânătorilor din Romania

— Sub Inalta Protecție a M. S. Regelui —

Inalt Președinte de Onoare A. S. R. Principele Moștenitor al României

SEDIUL: B-dul CAROL No. 30.--ORELE DE BIROU 3-7 d. a.

„HUBERTUS”

F. WILHELM PETRI & FII — ALBA-IULIA

Sucursala: BUCUREȘTI, Strada CAROL 142. — Agenția: VIENA III, KEILGASSE 4, II/19

Secțiunea fotografică:

Reprezentanța Generală a firmelor:

Krupp-Ernemann, Aparate Cinematogra-
fice, Societate Anonimă, Dresda.

Fabricile Ernemann, Soc. pe Acțiuni Dresda.

BEFA Soc. An. Fabrica de hârtie fotogr.
(fost Dr. Schleussner) Berlin.

Tip-Top Fabricile Photo Chimice, Dr.
Bernfeld & Dr. Fischl, Viena.

Gustav Heyde (Aktino-Fotometre) Dresda.
Etc., Etc., Etc.

Secțiunea de Vânătoare și Sport:

Depozit Permanent al Renumitelor Cartușe
Wöllersdorf:

PRAF DE PUȘCĂ ȘI ALICE.
PROECTILE „IDEAL” ȘI BRENNECK.
RECHISITE PENTRU INCARCAREA
ȘI CURĂȚIREA ARMELOR.
PREPARATE PENTRU CONSERVA-
REA PIELEI ȘI A ARMELOR.
DOPURI PENTRU CARTUȘE, Etc.

Artiști și amatori serioși întrebunțează exclusiv:

HÂRTIE FOTOGRAFICĂ „B E F A” (Dr. SCHLEUSSNER. — Chimicalele „T I P T O P”. Heydes Aktino-Fotometre.

„IMPERATOR” KRUPP ERNEMANN renumit ca cel mai bun proector CINEMATOGRAFIC DIN LUME
Recompensat cu Marea Medalie de Aur. — Diploma de Onoare a EXPOZIȚIEI UNIVERSALE
din Amsterdam 1920, Londra 1921, etc.

APARATE DE PROECȚIUNI ȘI DE MĂRIRE PENTRU UNIVERSITĂȚI, ȘCOLI ȘI FAMILII
Instalațiuni de orice laboratoare pentru: BIOLOGIE, ZOOLOGIE, PATHOLOGIE CUM ȘI SERVICIUL CRIMINALISTIC,
CONSTATARI DE FALȘURI IN SCRIPTE, Etc., Etc.

MICI APARATE ȘI APARATE SPECIALE PENTRU EXPEDIȚIUNI ȘTIINȚIFICE POTRIVITE LA ORICE CLIMA, Etc.
BINOCULURI PRISMATICE „ERNEMANN” CU MĂRIRE DE 6 ORI; PREFERITE DE ARMATA, MARINA, VÂNĂTORI,
PORT, Etc., Etc.

REVISTA VANATORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

SEDIUL „UNIUNEI“: Bulevardul CAROL No. 30

Hrănirea vânatului în timpul iernei

de Dr. GH. NEDICI

Mânați de viscol, în danțuri nebune, cad fulgi grei de zăpadă pe pământul încremenit de ger, acoperindu-l cu un lințoliu infinit. Nicăeri un fir de iarbă, nicăeri o hrană, căci și ultimul grăunte de bucate a fost ridicat de mult de pe țarina mereu răscolită în zadar de vânatul înflămâzător.

„Gură de om, gură de câine, cere pâine!...” Șueratul ascuțit al crivățului neîndurător, coboște acestui biet vânat a moarte. Ca să-și poată salva nenorocita de viață, a leargă neîncetat, străbătând în lung și în lat păduri și câmpii după puțină hrană, însă în zadar; pretutindeni numai zăpadă și iar zăpadă...

Sărmanul vânat slăbește văzând cu ochii, până nu-i mai rămân decât pielea și oasele, și dacă nu se îndură cum-va răpitoarele să-i curme suferințele, îl găsește moartea în vr un colțisor mai adăpostit. În cazul cel mai bun, mânat de foame, se refugiază spre locuințele oamenilor, ba se bagă chiar prin șure sau pătule, unde cade atunci ușor pradă omului care stă la pândă.

Răpitoarele, la rândul lor, fac adevărate ospățuri și strâng puteri pentru apropiata lehoză, căci bietul vânat, slăbit de nemăncare, le cade acum ușor pradă.

Iar dacă cum-va se întâmplă ca vânatul, ast-fel chinuit, să iasă totuși din iarnă, scapă însă în așa hal, încât reproducerea se face în condițiuni cu totul mizerabile, căci este știut, că puterea generatoare a vânatului, producția de ouă și fertilitatea lor, precum și viabilitatea puilor, depinde în primul rând de buna lui stare.

Merită oare aceste chinuri ale foamei, dacă nu chiar moartea, frumusețea de vânat, care ne bucură sufletul tot anul? Ar fi așa de ușor de scăpat cu o mână de boabe și un braț de fân venit la vreme! Mai ales întreținerea vânatului mic — de a cărui soartă nu se îngrijește aproape nimeni — s'ar face cu cheltueli neînsemnate.

Ministerul nostru de Domenii a avut în vedere acest lucru în Ordonanța No. 492 a.c. prin care ordonă hrănirea obligatorie a vânatului în timpul iernei. (Vezi revistă noastră No. 23—24). Cine n'a făcut încă acest lucru nu-și poate închipui cu cât de puține cheltueli și caznă — care mai târziu se prefacă în mari plăceri — se poate scăpa sărmanul vânat din ghiara morții, se poate întări pentru reproducere și atrage din proprietățile învecinate, unde este neingrijit.

În cele ce urmează îmi propun să descriu în linii principale cum putem hrăni vânatul pe timpul iernei.

Prin hrănirea în timpul iernei, se înțelege în deobște distribuția artificială a diferitelor alimente trebuitoare vânatului.

Acest principiu călăuzește știința vânătoarei și majoritatea vânătorilor procedează așa. Acest punct de vedere însă — și acest procedeu — este cu totul greșit. Vânatul

fiind produsul naturii, hrana care-i priește mai bine este aceea pe care i-o oferă însăși natura.

Prin urmare, acela care vrea să vadă vânatul său prosperând — acela care dorește să obție un vânat într'adevăr sănătos și rezistent — trebuie în primul rând să tindă ca vânatul să aibă, chiar pe timp geros, ba chiar cu atât mai mult cu cât iarna este mai grea, hrană naturală suficientă și la îndemână. Trebuie deci să procurăm vânatului, în mod artificial, ceea ce Natura — în ciuda sforțărilor și prevederilor noastre — nu-i pune la dispoziție și ceea ce completează hrana naturală, atât din punct de vedere al calității cât și în conformitate cu natura acestui vânat.

Activitatea vânătorului în ceea ce privește aprovizionarea vânatului cu hrană în timpul iernei, constă deci din două părți, și anume:

1) Procedeu de a-i oferi cât mai multă hrană naturală — făcându-i-o accesibilă — și 2) mijlocul de a procura vânatului alimente, pe cale artificială.

Nu vreau să consacru acest articol mijloacelor întrebunțate pentru a procura un maximum de hrană naturală vânatului, întrucât aceste îndrumări ar cere o dezvoltare mai largă.

Le voi expune totuși într'una din lucrările mele care va apare în curând. În prezentul articol mă voiu mărgini să vorbesc numai de procurarea alimentelor în mod artificial în pragul iernei care ne amenință.

Întrebările esențiale la cari suntem chemați să răspundem sunt următoarele:

Chestiunile epocii la care trebuie începută hrănirea

Când trebuie să începem cu hrănirea vânatului;

Unde trebuie să se înființeze locurile de hrănire;

Care să fie hrana;

Și până când?

Prin ce procedeu;

și a duratei sale vor fi soluționate pentru toate speciile de vânat în general, pe când celelalte chestiuni vor fi discutate pentru fiecare specie în parte.

Când trebuie deci să începem și când să intrerupem hrănirea?

Dacă voim într'adevăr să ne ajungem scopul atunci trebuie s'o începem înainte de sosirea intemperiilor și la o epocă în care vânatul mai găsește altă hrană, și nu frecventează aceste locuri decât întâmplător, învățându-l astfel să le cunoască.

Cine se gândește să procure hrană vânatului atunci când iarna domnește pretutindeni, nu-i aduce mare folos, de oare-că vânatul nu poate găsi decât cu mare greutate locurile de hrană, din pricina zăpezii prea mari; chiar dacă ar izbuti s'o găsească îndată, fiind slăbit, s'ar reabilita anevoe.

Preîntâmpinarea poate singură da rezultate însemnate.

Trebue deci ca hrana de iarnă să fie depusă din toamnă.

Câtă vreme să urmăim cu această hrană? Aceasta ni se arată chiar de vânat. Să depunem hrana pe măsură ce o ridică vânatul, căutând ca ea să fie cât mai ademenitoare, atrăgându-l în acest mod din ce în ce mai multă vreme.

Să nu uităm că pe timpul acesta la unele specii de vânat începe înperecherea, iar la altele desvoltarea fă-tului care istovește puterile mamei. Când vânatul va găsi din nou alimentație naturală îndestulătoare, va căuta din ce în ce mai rar hrana noastră, până ce o va părăsi cu desăvârșire.

După cum am spus mai sus, chestiunile următoare trebuesc tratate pentru fiecare specie în parte.

Să începem cu vânatul mic, mai întâi cu cel mai răspândit, cu iepurii atât de prigoniji.

Hrana de iarnă pentru iepuri, ca pentru orice alt vânat, ca să-și îplinească scopul, trebue depusă în locurile unde el stă cu preferință iarna și de unde poate simți mai ușor apropierea animalelor răpitoare.

Locuri de felul acesta ar fi: marginile de pădure, luminișurile, rezervele, tufișurile depe câmp și câmpiile băligărite.

Iepurii eșind din pădure, sau cei ce trec prin luminișuri, vor găsi ușor hrana, mai cu seamă când e așezată pe

Fig. 1

trecătoarelor lor sau în apropierea acestora. De altfel e bine știut că iepurele șade iarna cu plăcere pe câmpiile unde se află grămăgioare de băligar.

De oare-ce iepurele e mai puțin expus decât vânatul sburător păsărilor răpitoare, dar cu atât mai mult ani-

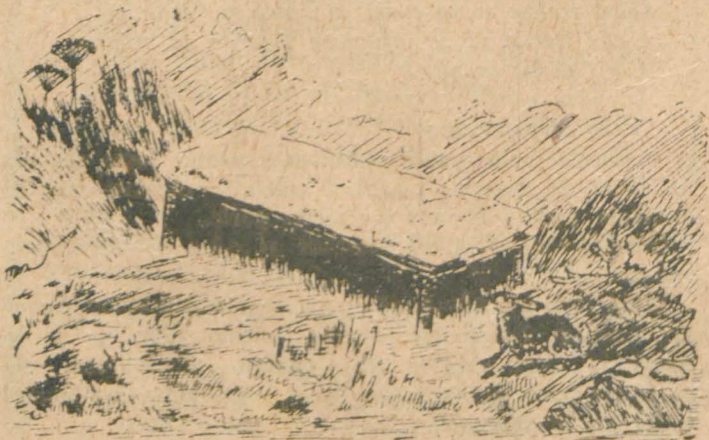

Fig. 2

malelor de pradă păroase, e indicat ca hrana să fie așezată în poeni mai întinse unde poate prinde ușor de veste că e urmărit, ceea ce nu poate fi cazul în luminișurile mai mici unde ar fi desigur surprins. În acele luminișuri se va

alege partea adăpostită de vânt, căci acolo trrage vânatul.

Locurile pentru hrană vor fi întocmite precum urmează:

Se vor lua 4 țaruși de 3—4 cm. grosime și se vor înfige oblic în pământ, la o distanță de 50—70 cm, unul de altul, așa încât să alcătuiască un con când se leagă vârfurile împreună cu sârmă. De vârful conului se va lega o sârmă care va atârna în interior și de care se va fixa, la 20—30 cm. de pământ, hrana uscată. Țarușii se vor acoperi apoi cu pae, coceni, trestie sau papură până aproape de pământ. Cu cât va fi mai simplă și mai primitivă înfățișarea, cu atât mai sigur va veni vânatul să ia hrana. Vă veți feri deci a întrebuița, spre pildă, scânduri, etc. (Vezi ilustrația No. 1). O altă construcție arată ilustrația No. 2. Mai simplu, însă mai puțin practic, e următorul aranjament: Se înfige un par de 3—4 cm. grosime și 50 cm. înălțime, vertical în pământ. De acest par se fixează orizontal mijlocul unui alt par de 1 m. lungime, ascuțit la capete. De capete se atârna hrana. (Vezi ilustrația No. 3). Acest aranjament are marele inconvenient că hrana se udă și — mai cu seamă când e vorba de trifoi umed — e dăunătoare iepurilor, pricinindu-le chiar moartea. Pentru fân de lupine ar fi foarte bun, de oare-ce, — cum voi arăta mai în urmă — acest fân trebue dat în aer liber.

Ce fel de hrană trebue dată iepurilor?

Pe tema aceasta mulți au scris și au discutat în literatura străină. Unii din celebrii scriitori în materie de vânătoare, în frunte cu E. Drömer (Wildhege und Wildpflege), profesorii de Istorie Naturală și la școlile superioare de silvicultură au susținut, susțin și azi, că răspândirea exclusivă a alimentelor uscate (fân) pricinuește moartea în masă a iepurilor.

Totuși ce greșeală! Cine învață dela Natură a cunoaște vânatul și obiceiurile sale, nu va susține niciodată o astfel de *teorie* care nu e decât rezultatul unor deduceri greșite. E drept că iepurele este un rozător, și ca atare nu bea apă. Deci, dacă s'ar hrăni numai cu nutreț uscat, ar

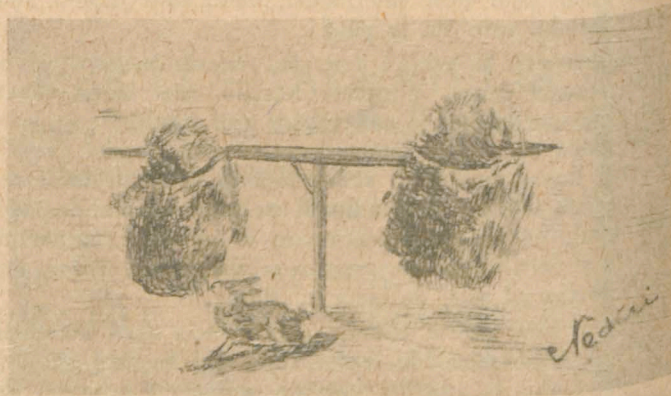

Fig. 3

muri. Însă reprezentanții acestei *teorii* uită că iepurele, în cele mai multe cazuri, mai găsește și altceva de mâncare pe lângă ceea ce i se oferă. Dacă nu găsește sfeclă, varză, cartofi, etc., cari conțin apă multă — va găsi desigur arbuști de ros. Dar chestiunea aceasta trebue privită altfel. Deslegarea o dau condițiile anumite ale localității însăși. Unde se află în abundență hrana care conține apă, se va așeza cu succes nutreț uscat, iar unde lipsește apă, se va da sfeclă și felurite legume.

Ca nutreț uscat se recomandă trifoi, lupina galbenă (*lupinus luteus*) lugeri de mazăre, snopi de ovăz.

Trebue să atrag atenția asupra faptului că nutrețul să fie neapărat de prima calitate. Sub nici un cuvânt să nu fie alterat.

Morcovii, varza, etc. se dau astfel: se iau mai mulți pari ascuțiți la ambele capete. De un vârf se atârna morcovul iar celalt se înfige în pământ pe lângă trecătoarele

iepurilor, așa încât hrana să fie la 25—30 cm de pământ sau de zăpadă. Recomandăm să se răspândească crengi înmugurite în jurul acestor locuri, adică tot felul de arbuști și crăcile tăiate dela pomi fructiferi, pe cari le caută iepurii, rozându-le cu desăvârșire. Prin acest procedeu îi împiedicăm să facă stricăciuni în livezi.

Locuri de hrană pentru potârnicchi

Unde și cum depunem hrană pentru potârnicchi?

Pe când iepurilor le așezăm hrana în luminișuri și chiar pe câmp, potârnicșilor dimpotrivă nu trebuie să le-o depunem niciodată în câmp deschis sau în răriști, ci în locuri tupoase, pe sub garduri vii, în desișuri sau în lăstari unde să fie cu greu zărite de dușmanii lor de moarte, păsările răpitoare. Hrănirea potârnicșilor în câmp deschis e o greșală nenorocită, căci acolo sunt văzute îndată de răpitoarele care le vor pândi zilnic cu stăruință la locurile unde se strâng mâcate de foame până ce le vor stinge cu totul.

Dacă lipsesc desișurile sau locurile tupoase și e vorba de un câmp deschis, ne putem totuși atinge scopul pe altă cale foarte simplă, și iată cum: Vom curăța de zăpadă mai multe locuri pe-o întindere de 20—30 m. pătrați și le vom acoperi cu mărăcini, cu porumbar — *Prunus spinosa* — de 70—80 cm. înălțime, așa încât trupul mlădios al potârnicșii, care se strecoară prin cele mai mici ochiuri, să poată trece, dar să fie o piedică unei păsări mai mari. În locul astfel pregătit, se așează hrana. E bine să se acopere

Fig. 4

mărăcini cu frunziș sau cu coceni, ca să nu pătrundă ploaia sau ninsoarea.

În tufișuri și desișuri, hrana se va așeza astfel: se face un adăpost, ca cel descris la No. 1 pentru iepuri, suprimând însă sârma din interior; se acoperă cu acelaș material până la pământ așa încât să nu poată trece decât potârnicșea. Într-o parte — însemnată pe ilustrație cu litera A — se lasă o deschizătură sub formă de ușă prin care se trece hrana. În vârful acestei construcții se așează o scândurică pe care se fixează o capcană pentru păsări răpitoare, (Vezi ilustrația No. 4).

Se mai poate întrebuița un alt sistem; se iau mai mulți pari de 1—2 m. lungime, depinde de materialul disponibil, și se infig în pământ în zig-zag, apoi se unesc capetele pe alt par bătându-le în cuc. Pe acești pari orizontali se așează frunziș, crăci de brad sau de pini, trestie, stuf, coceni, așa ca să formeze un acoperiș ascuțit și trainic. De jur împrejur se ia cu casmaua puțin pământ și se așează pe coceni ca să capete acoperișul mai multă soliditate. Măncarea se introduce prin locuri lăsate mai libere. Sistemul acesta cu multe unghere, prezintă

avantajul de-a oferi, pe lângă hrană, și un adăpost la vreme rea. (Vezi ilustrația No. 5—6).

Iată încă un sistem pentru hrana potârnicșilor: se ia un par de 2—2 jum. m. și se fixează bine în pământ,

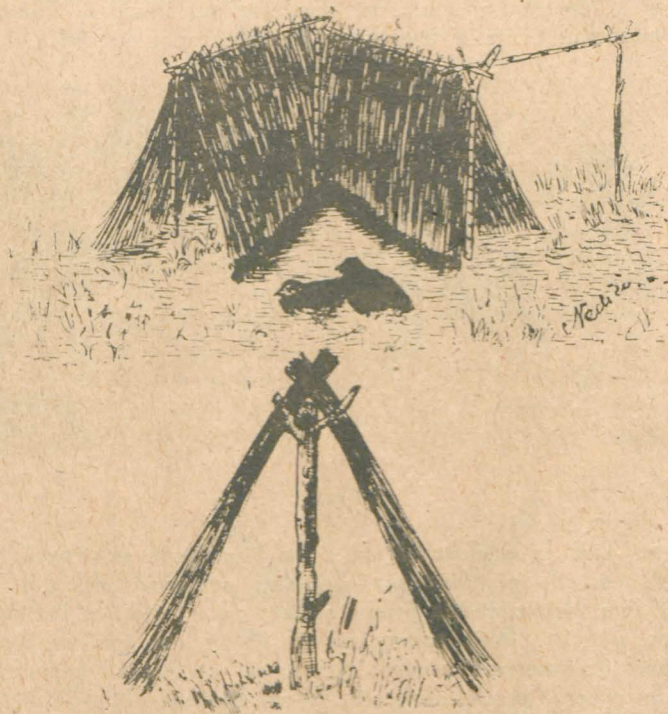

Fig. 5 și 6

apoi se ia frunziș — de preferință stejar care-și păstrează frunzele în tot timpul iernii, sau crăci de brad — și se așează într'un cerc de vre-o 2 m. diametru în jurul parului, legându-l bine cu sârmă așa încât vârful parului să rămână afară. De el se fixează o capcană dupe cum s'a spus mai sus, iar crăcile se întăresc la bază cu pământ cum s'a văzut la No. 5—6. Ilustrația 7 arată scheletul unei asemenea construcții.

Hrana constă din grăunțe (grâu, orz, zoană). Pe lângă

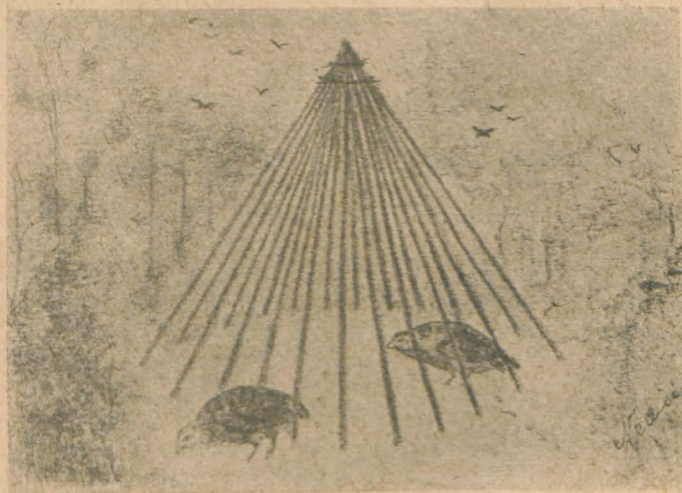

Fig. 7

grăunțe să se adauge morcovi, sfeclă, cartofi, pe cari potârnicșii le ciugulesc cu plăcere. Ca vânatul să găsească aceste locuri cu mai mare înlesnire, să se risipească din mai multe direcții grâu, orz sau mei spre adăpostul unde se află hrana în abundență.

Pentru Fasani

Intocmai ca pentru potârnicchi și din aceleași motive, locurile de hrană nu trebuie niciodată așezate în câmp deschis sau în luminișuri, ci numai în tufișuri și desișuri, unde locul

nu rămâne desvelit iarna când au căzut frunzele. Locurile cele mai prielnice sunt desigurile de conifere. În fiecare loc unde ierneză fasanii trebuiesc întocmite adăposturi pentru hrană. Iată cum se procedează. După ce s'a ales în desis locul cel mai prielnic, se netezește pământul, se înlătură mărăcinii, crăcile uscate și pietrele, apoi se înfig câte

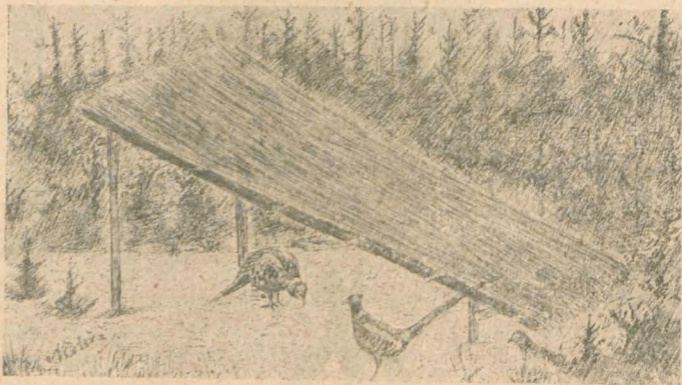

Fig. 8

doi pari la o distanță de 2 m. așa încât să treacă cu 50 cm. de pământ; se înfig mai pe urmă alți doi la 1 jum. depărtare de primii și la 1 și un sfertm. înălțime de pământ. Atât primii cât și ultimii se vor uni prin pari transversali asupra cărora se va așeza acoperișul din coceni, trestie, stuf, etc., (Vezi ilustrația No. 8).

Depunem pentru fasanii grâu, porumb, orz, mei, grâu negru, (hrișcă), ghindă, jir, etc. Secara și ovăzul nu sunt pe gustul lor. Cerealele întrebuintate în acest scop, n'au nevoie să fie de prima calitate, ba chiar e mai bine să se arunce zoană rămasă sau să se pună și coceni de porumb, ca fasanul să ciugulească singur boabele, ceea ce-i procură o distracție. Eu mai recomand variație în mâncare. Inșă abundența de hrană e condiția principală, în deosebi pe timpuri de lipsă. Și aci, cum am mai spus, să se răs-pândească grăunțe în diferite direcții.

(Va urma)

Dr. Gh. Nedici

REVISTA VĂNĂTORILOR este unicul mijloc de comunicare al tatarilor vânătorilor din țară care au să-și spună ceva.

De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat — de vândat — de schimbat — sau de pus vre-o întrebare tehnică vânătoarească adresați-vă REVISTEI VĂNĂTORILOR. Nu mai aci puteți fi siguri că veți găsi pe accia, cărora vă adresați.

O PRIMEJDIE

În prăvăliile cu pălării de dame, în gangurile brage-riilor, în subsolurile mucegăite ale hotelurilor, în cafenele ca și în sala pașilor pierduți a palatelor oficiale, — mișună, aferați și veseli, neguțătorii de arme.

Peste tot locul întâlnești pe diletantul vânător, pe braconier, sau pe domnul cu ocupații necunoscute, care îți mărturisește, discret ori cu volubilitate, că a făcut o „afaceră”, cumpărând un „manlicher” — arma cea mai răspândită în comerț și cea mai accesibilă tuturor poftitorilor, față de prețurile care te fac să-i bănuiești proveniența.

Fapt necontestat: în toată țara, dar mai ales în Capitala României, circulă — în comerțul autorizat sau ba — o enormă cantitate de *carabine*, (cum încă n'a cunoscut piața noastră), provenind, — în marea lor majoritate — nu din importuri controlate, ci din diverse combinații ale diversilor intermediari între foștii combatanți și publicul „amator”.

Primejdia — pentru toți cei ce mai au un rost curat pe pământul acesta — e enormă.

* * *

Pretutindeni în Europa, dar mai ales în țara românească — (care a stat între cele două talazuri bolșevice, acela dela Pesta și acela dela Moscova, precum și între anarhia „democratică” din Polonia și țărănișmul insolent din Bulgaria), — în țara românească, nicăieri mai mult ca în altă parte, se află — în masele adânci, ca și în cele suprapuse — o anumită surescitare, greu de definit, înșă destul de vizibilă, și care cată să se descarce pe căi nelegale și oricând primejdioase actualei întocmiri sociale și siguranței Statului.

Numeroasele „accidente” de cale ferată, atentatele îndrăznețe asupra poliștilor și oamenilor politici, săvârșite, în cele mai numeroase cazuri, cu ajutorul dinamitei și a armelor de foc, au evidențiat necesitatea de a ridica comerțul liber al explozibilului și armelor, și nevoia de a se încredința numai unei Societăți, cu o necontestată autoritate morală, dreptul de a importa, recepționa și distribui, pe a ei răspundere, tot explozibilul, toate armele și toate materialele, întrebuintate în legătură cu pulberea, numai unui grup limitat de mânători de arme și explozibile, perfect cunoscut de Societatea distribuitoare și pentru care acea societate ar putea garanta.

S'ar aduce prin aceasta un incalculabil serviciu bunicii ordine sociale și s'ar ușura, într'o neînchipuită măsură, sarcina, în adevăr covârșitoare, care zace, acum, numai pe umerii armatei și aceea ai „Siguranței Statului”.

Va fi oare cineva care să înțeleagă, din vreme, problema și să-i dea cea mai înțeleaptă deslegare?

N.R. Ne însușim în totul părerea autorului în cea ce privește pericolul ce-l prezintă abundența pe piața de arme cu glonț, moștenire a războiului, împotriva căreia trebuiesc luate măsuri serioase.

Dorim totuși să atragem atențiunea cititorilor că nu intenționăm câtuși de puțin, prin publicarea prezentului articol, să facem o pledoarie „pro domo” și în favoarea „Uniunii”, ci pur și simplu o constatare justă și obiectivă.

Un răspuns

Socoteam că vom fi scutiți de a mai polemiza prin publicitate în chestiunea d-lui M. Scraba și că hotărârea ce va da justiția are să pună capăt unei neînțelegeri, care nu din cauza noastră a luat o întorsătură atât de neplăcută și pentru noi și pentru acei, cari fără vreo vină sunt siliți să citească aceste rânduri. Cerem iertare dar, dacă suntem nevoiți să răspundem d-lui Cosăcescu, care în ultimul număr al publicațiunii personale a d-lui Scraba sub titulatura „Spulberarea unei calomnii” ne-a somat la aceasta.

Am reclamat parchetului de Ilfov, prin președintele nostru d-l Dinu Golescu, să binevoiască a obliga pe d-l Scraba, care deținea și deține încă fără nici un drept archiva Societății, să o restituie Consiliului ei. Dacă parchetul nu a găsit *elemente penale*, cum spune d-l Cosăcescu, acțiunea civilă în curs ne va da dreptate.

În ceea ce privește calificarea de calomnioasă a reclamației noastre, așteptăm d-l Cosăcescu că învinuirea ce am adus d-lui Scraba cum că a abuzat de autoritatea morală și de toleranța d-lui Golescu, pentru a acapara Societatea și a transforma revista într-o proprietate personală și într'un orgar. de apărare a intereselor d-sale, o menținem și o sprijinim, pe însăși publicațiunea d-sale și pe faptul că a continuat să tipărească în fruntea revistei numele d-lui Golescu, până când somația prin portărei ce i s'a făcut, l'a obligat să înceteze.

Menținem asemenea învinuirea că d-l Scraba a abuzat de funcțiunea sa în administrația poștelor, pentru a încasa mandate adresate precis la „Tiparul Românesc”, strada Sărindar 22, cu toate că prin hotărârea Consiliului de Administrație al „Uniunii”, publicarea și administrarea revistei fusese luată din sarcina d-sale, înainte ca prietenii d-sale personali, ce până atunci nu avuseseră nici o activitate în mersul Societății, să se fi întrunit pentru a-i da din nou o astfel de însărcinare.

Dovadă stau mărturiile d-lui Barbu, administratorul de atunci al Tiparului Românesc, declarația scrisă a factorului de mandate d-l Nichita Enescu, aflată la dosarul instrucției și nenumăratele scrisori ce am primit la Tiparul Românesc, prin care ni se anunțau sume trimise prin mandate poștale, ce nu am primit. De altfel nici d-l Scraba într'o convorbire particulară ce am avut personal cu d-sa pe acele vremuri pe sălile Palatului Poștelor, nu a negat, acest fapt, susținând că ar fi dreptul d-sale, cu toate că prin nici o hotărâre a Consiliului Societății, nu i se dase însărcinarea de casier, pe care însă o deținea prin toleranța și încrederea ce i-o dase d-l Golescu care ca președinte avea acest drept.

Crederi dar că expunerea și susținerea unor fapte reale și probate nu poate fi numită calomnie și cu aceasta am satisfăcut pe deplin dorințele d-lui Cosăcescu.

Să ne dea însă voce să-i întoarcem argumentarea și-l rugăm să-și răspundă singur dacă, într'o asociație de oameni de bine, cari nu au *absolut* nici un interes, nici material, nici de vanitate, oameni a căror activitate publică este cunoscută fără a fi fost trâmbitată, un singur om, oricât de inteligent ar fi el, ori cât de activ, fie el chiar d-l Scraba, din interese pe care el singur le cunoaște, poate să se ridice în *potriva tuturor colaboratorilor săi*, să acapareze toată activitatea asociației și să pretindă exclusivă proprietate a rezultatului acelei activități, strângându-și împrejur, pentru a prezenta o formă de legalitate, câțiva prieteni cu care să înjghebeze o adunare generală în care chiar formele uzuale în asemenea materie au fost nesocotite.

Și dacă acțiunile noastre pot scăpa de multe ori de sub prevederile legilor, ele trebuie în totdeauna să poarte un calificativ, pe care se vede că nu poți îl pot pricepe, acela de *leale*.

Nu mă sfiesc să declar că acțiunea d-lui Scraba nu a toct leală.

Un lucru mai preocupă pe d-l Cosăcescu: dacă „Uniunea”, pe care vrea să o salveze și al cărui președinte s'a improvizat, n'ar mai fi Uniune, cine ar mai desemna delegații în Consiliul permanent al vânătoarei pe lângă ministerul Domeniilor? Să fie liniștit, că precum astăzi a primit să fie investit cu însărcinarea de păzitor și executor al unei legi, care în revista ce patronează este criticată și luată în bătae de joc, nimic nu-l împiedică să primească a face parte din acel Consiliu. În ceea ce mă privește personal, sunt la dispoziția d-sale să-i cedez locul.

Și pentru a sfârși, îmi voi permite să-i dau prietenește un sfat: să nu se mai facă apărătorul unor cauze nedrepte și compromise dela început, fără a le cerceta mai amănunțit, și în apărarea ce face să se ferească a întrebunța calificative și argumentări, ce i se pot întoarce pe bună dreptate.

N. Racottă

Organizarea și conducerea vânătoarelor

A organiza o vânătoare și a o conduce, — nu numai pentru nevânători, dar chiar pentru sportmenii încercați, pare de multe ori un fapt de prea puțină importanță.

S'ar crede că, e de ajuns ca vânătorii să fie conduși pe un teren de vânătoare și înșiruiți la distanțe egale, într'o parte; iar din partea opusă, să plece bătaiași înarmați cu ciomege și cu gălăgie, să mână vânatul înainte, întocmai cum ai lua pe fugă un cârd de oi rătăcite.

Dacă vânatul nu dă orbește peste vânători, critica își arată colții:

S'au rupt în două bătaiași!.. Aripa stângă a rămas în urmă!.. Și cea mai severă critică e că bătaiași n'au făcut *destulă gălăgie!*

Unii susțin c'o putere de convingere sugestivă, că în pădure nu e vânat; fapt, constatat de ei însuși prin descoperirea unor urme pe zăpadă, lăsate de niște trecători sau de niște unchiași cari își adunase cu câteva zile înainte câte-un braț de uscături pentru foc. Nenorociții de unchiași sau vădane sunt figurați după urme, drept niște bracونيeri spăimântători, cari au distrus tot vânatul *numai cu privirea*.

Sugestia... și-a produs efectul.

E destul ca la prima bătae rezultatul, în victime, să fie redus așteptărilor optimiste; fie din cauză că terenul nu este propriu pentru odihna vânatului, fie că o condițiune climaterică l'a deplasat, pentru ca la celelalte bătaie rezultatul să fie negativ tocmai din cauza vânătorilor.

Starea de surescitare nervoasă, propagată cu puterea sugestiunii, cuprinde aproape întreaga masă vânătoarească, și nici unul nu mai ține socoteală, de cele mai elementare reguli, pe care orice vânător e obligat să le respecte, când se află în prihod.

Unii mișcă, făcând exerciții de gimnastică de salon, unii tușesc, alții fumează; iar cei mai calmi... dorm!

Vânatul, care este lipsit de plăcerea de a imita pe vânători, ori trece ne observat, ori se întoarce îndărăt și o ia razna printre bătaiași.

În toț cazul trebuie găsit „*Tapul Ispășitor*”.

Organizatorul-conducător, aproape în toate cazurile, este împodobit cu coarnele Țapului...!

E drept că, în cele mai dese cazuri, e și vina lor. Să iau un tip ca exemplu.

Născut și crescut într'un mediu ferit, din cea mai fragedă copilărie până la majorat, de a fi în contact direct cu natura, va admira ca nesași un peisaj lucrat artistic, care ar reprezenta un colțisor de pajiște verde, cu pomi înfloriți, și întreaga lui ființă se va înălța de mulțumire.

Un urs, la marginea unei grote întunecoase, umbrită de un codru bătrân, ridicat în două picioare, cu ghiarele lui lungi și ascuțite, gata să sfășie corpul vânătorului desarmat din fața sa.

Cutremurul de mulțumire, se va transforma în fiori reci de groază și pentru moment nu va fi în stare să discearnă genul senzației, în fața peisajului.

Care i-ar fi fost impresia, dacă în acel moment s'ar fi găsit în fața ... realității!?

Cu toate astea... văzând cât mai des la prieteni câte-un buchet de prepelițe, unul de sitari, sau vr'un iepuraș, dornic de plăceri necunoscute, și-a procurat cea mai modernă armă, și-a cumpărat cânele cel mai curat la sânge.

A ucis la toate vânătorile unde a fost invitat, cele mai multe bucăți, grație abilității de trăgător excelent, căpătată printr'un exercițiu și studiu balistic special.

A citit toate operele marilor vânători mondiali. Ține conferințe la cercuri asupra marilor probleme de vânătoare și... dacă ar dispune de timp, ar fi în stare să scoată de sub mașina tiparului, cel puțin 12 volume, tratând despre... vânătoare.

Odată atmosfera creată, se pomenește într'o zi rugat de un cerc de camarazi să le organizeze și conducă o vânătoare în stil mare, pe proprietatea unui prieten, unde nu i-a călcat piciorul nici odată.

Era obligat să primească, altfel risca să-și piardă tot prestigiul...

A doua zi sosesc cu toții, pe teren, unde erau așteptați de personalul prietenului și de bătaiași.

Ca să-și îndeplinească rolul, cheamă la o parte prin semne, pe unul cu pălăria verde și cu pană, (care i se păruse mai mare peste cei mai mici) și-i ordonă în mod discret; *d-ta, să alegi pe răspunderea d-tale, 3 inși să conducă bătaiași și pe urmă să vii lângă mine să așezăm vânătorii.*

— Onorată Societate, suntem gata... poftiți!

A eșit vânat cât lumea...

S'a ucis ca niciodată.

La banchet: *Să ne trăiască cel mai mare organizator și conducător de vânători! Ura! Ura!*

Realitatea c'am în jurul acestui fel de a vedea se rotește.

Unde este adevăratul organizator și conducător de vânătoare?

Îl găsim la munte, la șes, la baltă și pe coline, cu suman sau cu cojoc, cu mintean sau cu palton, cu pălărie sau cu căciulă; inteligent, corect, sprinten, vioiu și glumeț, sânge curat românesc.

El știe toate plimbacurile vânatului. Seara și dimineața se întâlnesc în toate zilele. Unul se duce să se culce după copiosul dejun de noapte; celalt se duce să-și câștige hrana zilnică.

Trăesc ca frații împreună și nu se urăsc.

El nu pune mâna pe ouăle sau puișorii din cuibul păsărelelor, căci el știe, că păsărica părăsește cuibul și lasă puișorii orfani, și-i păcat mare!

El știe că în ogorul lui are 2 cuiburi de potârnică cu câte 16 ouă fiecare. Nu strică cuibul, nu ia ouăle, nici pentru omletă, nici pentru Muzeu.

Când cânele de acasă se ia după el la ogor, cum vede că se duce spre cuiburi, pune copii să-l lege la căruță, ca-i... păcat.

Nu el, din îndemnul lui, strânge ouăle de rațe de prin stufării, să le ducă la târg, pentru ca să treacă granița.

Nu din îndemnul lui, șade o noapte ntreagă să ucidă o bucată de vânat, ca a doua zi, să o ducă acolo, unde i se cere să-și facă interesul.

Românul-i organizator, conducător și mai presus de toate e... vânător născut, iar nu făcut!

Dacă câteodată cade în păcat... nu e vina lui.

Îmi amintesc de o vânătoare de munte, la care am luat parte acum vr'o 15 ani pe valea Ialomicioarei; sub conducerea unui bătrân pădurar.

Unchiașul Pârlog, ne rânduia în prihoade, după ce trimisese pe altă parte bătaiași să scormonească vânatul.

El mergea înainte și noi grapă după el.

Când se oprea la vr'un prihod, după ce-l așeza, numai prin semne, pe vânătorul la rând, se apropia de el și-i șoptea: *Păzește bine, domnule, c'aici iese ursul cel mare; așa că fiecăruia îi spunea: Aici iese 2 urși, aici iese trei, altuia că iese un ciopor de porci, un cerb, un răs... din toate lighioanele pădurei.*

Eram tocmai cel din urmă. Când se uită îndărăt și mă vede singur, se apropie și-mi șoptește foarte discret:

— *Bağă bine de seamă domnule, c'aici iese ursoaica cu 2 pui.*

M'am uitat lung la el și m'a pufnit râsul.

— Bine, moș Pârlog, d-ta, ori ești... (ca să nu zic altfel)... maniac, ori ești diplomat!

— *Ba nu domnule, sunt pădurar de 35 de ani!*

— Foarte bine! Dacă ești pădurar de 35 de ani, ai făcut d-ta socoteala câte lighioane o să ne iasă în bătaia asta?

Nu vezi, c'ai trecut de sută?!... Cu ce o să le cari în vale?

A început moșul să zâmbească...

— Bine, domnule, te văd că ești vânător! Dar ce să fac?

Dacă n'oi spune la fiecare domn în parte că-i iese Ursu, crezi d-ta, că stă vreunul cum se cade în prihod!?

Anu trecut, niște domni, s'apucase să joace cărți, tocmai când o dat ursoaica peste ei.

Mai anțărț, am mâncat 2 palme dela un domn fiindcă nu i-am spus c'o să iasă Ursu cel Mare.

Când o ieșit Ursu, el dormea... s'o trezit cu dihania la 2 pași, a scăpat pușca din mână, a început să-i clănțane dinții și se făcuse ca pământul. Ferească D-zeu!

S'apoi drept să-ți spun numai d-tale. Vr'o 5 dintre domni, mi-au dat pe furis în mână câte'un pol, ca să-i pun unde iese ursu; d'aia le spuneam și eu la toți, că iese Ursu, fiindcă uitasem dela cine am luat polii.

— Treci mai încolo moș Pârlog, a început bătaia.

— Și dac'o n'ceput! Noi suntem tocmai la marginea „Poenii Mari”, nu vine nimic aici. În bătaia asta nu-i decât un urs de vr'o 3 ani, dolofan. Șade tocmai colo sus în „frânturi”.

Ursul a eșit... la cel mai voinic vânător; tocmai în momentul când își răzămase pușca de copac ca să-și scoată tabachera cu figările.

A trecut la 5 pași pe lângă el în galop și s'o cam mai dus.

După ce-a trecut, s'a tras și câteva focuri.

— Bine moș Pârlog, dacă știi pe unde iese, de ce nu m'ai lăsat pe mine acolo?

— *Da de unde să știu eu d-le, care sunteți vânători? Eu îmi cunosc urșii mei și codrul!*

Da pe d-voastră acū v'am văzut întâia oară.

— *Ai dreptate moș Pârlog! Ca să fie cineva adevărat organizator și conducător de vânătoare, nu'i deajuns să cunoască numai pădurea și vânatul, trebuie să cunoască și pe vânători.*

Iar dacă cunoaște la perfecție, numai pe vânători și nu cunoaște codrul, balta și câmpia cu secretele lor și vânatul cu obiceiurile lui, e mai preferabil să se lase de vânătoare.

Bucătăria Vânătorului

Scrisoare deschisă către un amator de Civet de Epure

Iubite amice,

Imi faci cinstea să mă întrebi cum mi-a plăcut deunăzi seara faimoasa mâncare de epure, așa numitul *Civet* francezesc, ce ni l'a oferit prietenul nostru comun de vânătoare R....?

Hm!.. Slab, slab de tot, bietul *civet*. Păcat de luxul ce-l întovărășea, monogramele bătute în argintul greu pe care era servit, cristalele scilpitoare, vinul generos — ah, ce mai vin! — cu care l'am udat. Dar ce prost *civet*!

Involuntar au zburat în acele momente gândurile mele spre acele *civet*-uri, pe care le-am mâncat în patria lor, frumoasa Franța, preparate după rețete de câteva ori centenare, transmise din generații în generații...

Dar am impresia că te văd cum îți lasă gura apă, și mi-ai reproșa o prea îndelungată tortură. Deci iată rețeta:

Taie iepurile în bucăți (cunoști sistemul meu). Într-o cratiță de pământ, pune să prăjească bucățelele de slănină din cea mai fină în unt sau, mai bine, în untură frumoasă de casă; apoi aruncă în cratiță bucățile de epure, pe care te rog să le prăjești bine. Când vor fi rumenite bine, presară-le cu făină. Scaldă-le într'un pahar și jumătate de vin negru, de culoare cât mai închisă (ehi, dacă-ai avea vin de Bourgogne!), și puțin bulion de carne, în așa mod, ca bucățile să fie acoperite din toate părțile; sare, piper, arbagic, usturoi, pătrunjel, cimbru, frunză de dafin, două cuișoare înfipite în arbagic.

Lasă-l să scadă încetinel pe foc.

Într'un castronaș, ai avut grije din timp să strângi tot sângele epurei, când l'ai jupuit. (Nu înainte, ci în momentul preparării, cunoști sistemul meu). Pisează ficatul epurei până se face alifie, amestecă-l cu acest sânge și leagă cu acest amestec sosul *civet*-ului cu o jumătate de oră înainte de a servi.

Amestecă bine și iar mai pune să scadă.

Sosul *civet*-ului trebuie să fie negru și gros. Numai așa e bun. Dacă-l găsești cum-va prea subțire, n'ai decât să-l lași să scadă până la o consistență convenabilă. Inșă, pentru numele lui Dumnezeu, renunță la prostul obicei de a adăuga făină!

Asta-i tot.

Precum vezi, scumpe prietene, nu e complicat de loc. Totuși pușini știu să prepare bine acest fel delicat.

Nu crede că bucătăria, ca să fie bună, trebuie să fie și complicată. Voi repeta întotdeauna că bucătăria simplă este cea mai bună.

Știi prea bine că pentru *civet*, ca pentru ori-și ce mâncare de epure, se utilizează numai partea dinainte a lui. Iți va rămâne prin urmare așa numita „spinare”, a cărei preparare ți-o voi indica-o în numărul viitor.

Andrei Gastronomul

Aplicarea Legii

1) Au fost dați în judecată Mircea R. Nedelcu, Iordan R. Nedelcu, Nicolae Androne, Ion Roșu, Ion Ciuș, Stancu Ciocos, Stroe Fumea, Ion Spătarul Stan Nae, Stroe I. Toma, Ion Cursaru, Gheorghe M. Nedelcu și Zainea P. Năstase, din Comuna Bucu Județul Ialomița, ca contravenienți la art. 50, 57, 58 și 85 din Legea pentru Protecția Vânătorului și Reglementarea Vânătoarei.

2) Gheorghe R. B. Nedelcu, Ion I. Cursaru și Radu M. Androne ca contravenienți la art. 55, 69, 73 și 75, de către serviciul pentru paza vânătorului din județul Ialomița.

* * *

Aflăm că D-l Jude al Ocol. Alexandria (Teleorman) a chemat la reședință pe toți sătenii posesori de ogari din ocolul D-sale, le-a pus în vedere Legea Vânătorului, taxele ce ar urma să plătească și sancțiunile prevăzute în caz de întrebuițare a ogarilor la prinderea epurilor. Rezultatul a fost că în multe din aceste localități ogarii au fost uciși de însași proprietarii lor.

Transmitem mulțumirile și felicitările noastre destoinicului domn Judecător și am fi fericiți să aflăm că exemplul a fost imitat.

OFICIALE

Copie după deciziunea înregistrată la No. 104.455 din 13 Noembrie 1922. Jurnal No. 4.555 din 1922.

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor,

Având în vedere dispozițiunile legii pentru protecția vânătorului și reglementarea vânătoarei publicată în „Monitorul Oficial” No. 167 din 27 Octombrie 1921,

Având în vedere și Deciziunea noastră No. 54.562 din 26 Iunie 1922,

Decidem:

Art. I.— D-l dr. I. Philipoyici se numește în funcțiunea de Inspector regional de vânătoare onorific pentru regiunea 12 de vânătoare (Bucovina).

Art. II.— Se numesc în funcțiunea de Inspectori județeni de vânat onorifici domnii:

Ernest Gayrand pentru județul Mehedinți; C. Poenaru pentru județul Gorj; N. Jianu pentru județul Neamț, în locul d-lui G. Sorescu, demisionat; Dr. N. Turcanovici pentru județul Roman, în locul d-lui Gh. Săuiecu, demisionat; N. G. Obreja pentru județul Botoșani; Nicu Manicăide pentru județul Constanța; Jean Cocea pentru județul Durostor; Tașe Mărgărit pentru județul Caliacra; Aurel Munteanu pentru județul Hunedoara; I. Mănescu pentru județul Bihor; Terdic Francisc pentru județul Sălajiu; Ștefan Pântea pentru județul Mureș-Iurda; Dr. Virgil Cenariu pentru județul Turda-Arieș; Virgil Radeș pentru județul Alba Inferioară; Szaba Gabor pentru județul Odorhei și Inginer Vilhelm Leonhardt pentru județul Târnava-Mare; iar domnii I. Saidac și Gh. Gold în Administrația centrală.

Art. III.— D. Director General al Contabilității și Personalului și d. Director al Vânătoarei sunt însărcinați cu aducerea la îndeplinire a acestei Deciziuni.

Data azi 13 Noembrie 1922.

p. Ministru, (ss) Chirculescu.

p. Conf. P. Mărgăritescu.

A APĂRUT:

OGROTIREA VANATULUI

PRIN

DISTRUGEREA DUȘMANILOR LUI

de Dr. GHEORGHE NEDICI

SE APLĂ DE VANZARE LA MINIST. DOMENII și LA TOATE LIBRĂRIILE

INFORMAȚIUNI

Pentru înlăturarea oricărei confuzii, rugăm pe cititorii revistei și pe membrii Uniunii a trimite orice corespondență sau mandate pe adresa N. RACOTTA vice-președintele U. G. a V. din R., BUCUREȘTI, B-DUL CAROL No. 30.

* * *

Consiliul Permanent al Vânătoarei, în ședința dela 4 Sept. 1922, la care au luat parte d-nii: N. Racottă, G-ral Racoviță, iar din partea Ministerului d-l Inspector g-ral Gh. Nedici și d-l N. Săulescu, Director, a aprobat următoarele cereri: (Urmare)

6) *Soc. Vânătorilor din Brașov*, dreptul de vânătoare la terenul și pădurile com. Brașov pe termen de 10 ani.

7) *D-lui Maxintianu*, Președ. Soc. Vânăț. „Molda“ se arendează pe un termen de 10 ani:

a) Pădurea Negoști cu zăvoiul Argeș;
b) Pădurea Valea Roșu;
c) Plantația Ciocănești-Mărgineni, Bogatu și Ciocănești-Mihai Bravu;

d) Ciulnița-Călugărița;

e) Pădurea Butoiul;

f) Pădurea Ghiolbunar.

8) *Regiunii I Silvice*, dreptul de vânătoare în pădurea Burdujeni pe termen de 3 ani.

9) *D-lui A. Vimer*, dreptul de vânătoare pe teritoriile com. Lupșani-Ialomița pe termen de 10 ani.

10) *D-lui Al. Ionescu*, dreptul de vânătoare pe terenurile din moșiile Chiajna, Dudu, Giulești și Clinceanca, pendinte de com. Chiajna pe termen de 5 ani.

11) *Soc. Vânăț. „Diana“ din Arad*, dreptul de vânătoare pe terenurile comunale din Mureșul pe termen de 10 ani.

12) *D-lui S. Iliescu*, dreptul de vânătoare pe terenurile com. Domnești pe termen de 10 ani.

13) *Soc. Vânăț. „Zimbrul“*, dreptul de vânătoare pe terenurile com. Drăgotești și Jilava pe termen de 10 ani.

14) *D-lor Alex. Ionescu și Tonola*, dreptul de vânătoare pe terenurile com. Curcani pe termen de 10 ani.

15) *Soc. de Vânăț. „Pelicanul“*, dreptul de vânat pe terenurile din com. Plevna pe termen de 10 ani.

16) *D-lui Ion N. Pocioga*, dreptul de vânătoare pe terenurile com. Fântânele-Negre pe termen de 5 ani.

17) *Soc. de Vânăț. „Crângul“*, dreptul de vânătoare pe terenurile com. Roșu pe termen de 5 ani.

18) *Soc. de Vânăț. „Diana“ din Arad* dreptul de vânătoare pe terenurile Contelui Nadasty pe termen de 10 ani.

19) *D-lui Dinu Isvoranu*, dreptul de vânătoare în pădurile Boanta, Dobruzu, Ulmetu, Călugăreasca, Zăvoaile Cioroiașului, Bericia-Coiroiașu, Dealul Bobului și Viișoara pe termen de 10 ani.

20) *D-lui Avocat C. Crăznaru*, dreptul de vânătoare în pădurile Statului Bratovești și plantația Ciuperceni-Dolj pe termen de 5 ani.

21) *D-lui Gh. I. Pleșea*, dreptul de vânătoare în pădurea Statului Perișoru-Dolj pe termen de 5 ani.

22) *D-lui Avocat C. Ionescu*, dreptul de vânătoare în pădurea Statului Bistrețu cu zăvoi și baltă pe termen de 5 ani.

23) *D-lui C. S. Stănescu*, dreptul de vânătoare în pădurile Statului: Piscu Căinelui, Teșila, Rudila-Ma-

re, Galnia Crețești și Negrosu-Mare, pendinte de Ocolul Sinaia pe termen de 5 ani.

24) *D-lui Sagasta-Bălănescu*, dreptul de vânătoare în pădurea Băcla (Pufna) și Bogdana (Bacău) pe termen de 5 ani.

25) *D-lui Pictor D. Verona*, dreptul de vânătoare în pădurea Statului Brătășeasca jud. Argeș.

26) *Soc. Vânăț. „Dragoș-Vodă“ din Galați*, prelungirea dreptului de vânătoare în pădurile Statului: Tulucești, Branștea-Șerpești și Bălțatul pe termen de 2 ani.

27) *Cercul Vânătorilor din Iași*, prelungirea dreptului de vânătoare în pădurea Cucuteni pe termen de 5 ani.

28) *D-lui Inginer Silvic Vasiliu*, dreptul de vânătoare în pădurile Statului Răchifoasa (Tecuci) și Sendrești (Tubova) pe termen de 5 ani.

29) *Cercul Vânătorilor din Roman*, dreptul de vânătoare în pădurea Dealul-Movila (Roman) pe termen de 5 ani.

* * *

Ministerul Agriculturii și Domeniilor, aduce la cunoștința tuturor vânătorilor și agricultorilor din țară că, cartea scrisă de D-l Dr. Gh. Nedici „Distrușterea animalelor răpitoare prin otrăvă“ e dată în comision librărilor Stănculescu și Cartea Românească, de unde se va distribui la toate librăriile din țară, cu preț de 12 lei.

Publicațiune

Primăria comunei Bogata Olteana județul Târnava mare, exarendează în ziua de 30 Ianuarie 1923 la ora 11 a. m. în Biroul notariatului Dopca prin licitație publică orală și cu oferte închise, dreptul de vânătoare pe un termen de 3¼ ani, având în vedere art. 72—85 a legii contabilității publice.

Prețul exclamării 500 Lei anual.

Vadiul 10%.

Oferte înscrise cu vadiul se primesc până la începerea licitației.

Supra oferte nu vor fi primite.

Termenul de arendare dela 1 Februarie 1923 până la 31 Martie 1926.

Condițiunile de licitație și contractul în detaliu se pot vedea în biroul secretariatului în Dopca.

Bogata Olteana la 4 Decembrie 1922

Notar (Nedescișrabil)

A APĂRUT ÎN BROȘURĂ:

STATUTELE

UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR

VOTATE DE ADUNAREA GENERALĂ DIN 26 MAI 1922

Prețul unei broșuri 5 LEI

Se expediază la cerere contra cost
în mărci poștale

Comunicări

O vânătoare de lupi bine reușită

La 26 Septembrie corent primesc o scrisoare de la amicul meu Ioșel Marian în care mă invită la vânătoare de lupi, pentru ziua de 1 Octombrie. Făcându-mi cunoscut că lupi se găsesc tot în zăvoiul Roșoiu unde la 25 August, s'au împușcat 3 lupi dintre cari două exemplare cât se poate de frumoase, cântărind 41 kgr. unul și având lungime de 1 m. și 20 c. m. măsurat dela bot la spată sau începutul cozii, — iar unul de 4 luni un cățel.

Anunț pe amicul Dinu Isvoranu și fiindcă mai aveam două zile am făcut o vânătoare la Isvor, cu copiii la vulpi unde abia am împușcat una. Ora era fixată pentru 8 dimineața și întâlnirea dată la Zăvoi.

Intru cât aveam 15 klm. de făcut ne-am sculat la 5 ore dimineața și am plecat la locul de vânătoare. Am fost fix la ora întâlnirii, unde au venit, d-nii Alexiu, consilier la Curtea de la Craiova, Mitiță Constantinescu avocat, Craiova, căpitan Trandafirescu, Marian și încă 2 vânători, Isvoranu și eu subsemnatul veneam din jud. Olt.

Cu 30 bățiași conduși de oameni de încredere ai lui Marian, care cunoaște destul de bine locurile, începem vânătoria. În prima bătaie ies trei vulpoi, însă din cauza neglijenței vânătorilor nu s'a tras în nici unul.

Aceasta a fost spre norocul nostru și nu al lupilor care se găseau în spatele nostru, în un hățiș grozav. La 9 ore și 10 minute începe bătaia II-a și fix la 9 și 20 minute au eșit la Marian doi lupi; pe unul l'a împușcat, după cinci minute începe Mitiță Constantinescu, împușcă o lupoaică grozav de mare 3 — 4 ani, tot ca și lupul. Vine apoi rândul meu, Isvoranu și grădinaru d-lui Marian cu câte un cățel de 6 — 7 luni, foarte frumoși și bine hrăniți.

De remarcat că toți lupii căzuți nu au primit decât câte un foc, dat fiind pădurea prea deasă și pentru că veneau aproape. S'a mai tras încă în 3 foarte mari, dar nu au fost bine loviți și au scăpat. În total la această vânătoare s'a împușcat 5 lupi și o vulpe tot de subsemnatul. Epuri nu au fost căci nici nu puteau sta cu tâlharii pe un loc. Așa dar în această pădure care are un plan foarte strategic, deoarece era înconjurată de Olt și Oltișar, și-au făcut de cap prin stricăciunilor lor opt lupi.

C. Brătășanu

Inspector de Vânătoare

14/X.1922.

Correspondența

Soc. de Vânat „Vulturul” din T.-Măgurele. — Pentru numirea de paznici publici, vă rog adresați-vă d-lui inspector de vânătoare Paul Ghețu, comuna Gărăgău, acel județ, fiind singurul autorizat de Minister ca să recomande paznicii din Teleorman.

Dirjecției Uzinelor de fier Reșița. — La cererea d-voastră vi s'a înaintat un statut (prospect) al Uniunii.

Reuniunea Vânătorilor și a ocrotirii Vânatului din Mogoș. — Am primit suma de lei 155 pentru care vă mulțumim. Pentru afiliere înaintați-ne o cerere ca să obțineți aprobarea.

D-nii abonați cari n'au primit regulat revista, să ne facă cunoscut aceasta, pentru a se retrimite numerile ce le lipsesc.

Zoltan Zoranu. — Am primit suma de lei 10 ca acout din taxa de înscriere. — Rog înaintați și restul de lei 30 pentru a vă înscrie ca membru aderent.

Strâmbeanu Petre G. — Vă considerăm ca abonat și veți primi regulat revista; iar pentru anul viitor cred că știți ce aveți de făcut.

N. Bobancu-Junior. — Am primit la timp manuscrisul d-voastră „Bucur Vânătorul” și vă mulțumim. Până în prezent n'a putut apare din cauza aglomerațiunii materialului.

Aurel Comșa. — Vă mulțumim pentru informațiile d-vo pe care le vom publica și vă transmitem felicitări călduroase. Așteptăm rezultatul.

Societatea Vânătorilor din Hațeg. — Răspunzând adresei d-voastră No. 23 din 1922, cu onoare vă rugăm să vă conformați art. 19 din statutele Uniunii.

Miliade și Leonida I. Cazacu. — La cererea d-voastră vi se răspunde că am dispus înscrierea ca membri aderenti ai Uniunii și abonați ai revistei vânătorilor.

I. Vornicu, membru în soc. vânătorilor „Vulpea”. — V'am înaintat cele 2 broșuri cerute. În ce privește abonamentul la o altă revistă decât a noastră, drept răspuns vă rog a citi articolul din No. 27 al revistei, intitulat „Escrocherie”.

Societatea Vânătorilor „Ignisul”. — Am primit suma de lei 155 pentru care vă mulțumim.

It. Vasile Șerbănescu-Grăniceri-Modos. — Am primit suma de lei 25 pentru care vă mulțumim.

UNIUREA FACE PUTEREA

STRÂNGETI-VĂ ÎMPREJURUL „UNIUNEI”!

PREȚUL 5 LEI NUMARUL
Prețul unui număr vechiu simplu 10 Lei
dublu 20 Lei
